

Mantė Valiūnaitė
Pasvalio Petro Vileišio gimnazijos IIIa klasės mokinė

E I L Ė R A Š Č I A I

2006 m.

Mantė Valiūnaitė

Susirišiu rankas sniegu
nieko asmeniško
nieko individualaus
nieko svetimo
ilgas ir tylus žiūrėjimas žemyn
ir aukštyn
nuo vidurio

Neištirpsta sniegas nuo gerklės
laisvė
antivirusas išplaukia iš balso
gaili negirdėti
gali nepajusti
jis išgelbės tavo gyvybę

Užsidengsiu akis sniegu
pasaulis baltas
šviesūs žmonės mato šviesiai
aklumas
ar baltumas
matai
arba vaidini sniego akis

Mantė Valiūnaitė

Iki galo

sužaisti iki galo.
šokti iki galo.
užsikrėtus prakaitu savu ir svetimu.
bendrumas.
audra.
tirpikliai paverčia kūnus į debesis.
susitikimai akių ir rankų.
susitikimai garsų.
vienas per kitą šliaužia.
mes nedarom nieko, tik vejamės greitį.
ritmą patiekia, sumokėjus pora litų.
mes išnykstam.

bet man visada trūksta išnykimo partnerio.
imu piešti ant aprasojusių langų,
kol išdrįstu pamatyti, kad nėra.
dainuoju garsiai, gal šaukiu, žiūrėdama į lubas.
lubos – manasis laidininkas.
ima gelti kojas ir perštėti akis.
audra silpsta..
užsidega šviesos.
tyla.

nauja kryptis - grįžimas.
pabaigiau pavargti, kad stipriau pailsėčiau.

Mantė Valiūnaitė

Nerišlumas

nerišlumas. buvo.
yra manyje žingsniai iš ankščiau..
jais šįvakar norėjosi eiti,
atsilaikiau.

spengimas žodžiuose..
išdaryti plaukai atneša saują lietaus.
drėgna. nešalta.

skaičiavau pėdas
ir užmiršau pasiimti batus.
tirpstu..
norėčiau?

bėgu, ir plaka sparnai palei ausį,
nebereikia gulti, kad išgirstum
judėjimą žemėj.

gelmėj auga nauja gyvybė.
be odos, be drabužio.
negirdinti ir nematanti organais.
viskas slysta per vandenį,
per plaukus link šaknų.
į galvą.
smegenis, gilyn..

išplauna kraują ir išnyksta
neribotume

Mantė Valiūnaitė

paėmiau ne savo vasarą
ir pajutau rudenį.
dvigubos odos pirštus
sušlapinau lapu.
sąmyšis danguje,
nors užaugo vaivorykštė.
pasimetęs ir mano
rudėninis jausmas.
kad taip išlinkt į augalus
ir pasislėpt jų augime.
pergyvent žiemą po sniegu
iškėlus šaknis į dangų.

Mantė Valiūnaitė

poetė, pametusi eiles
į šiaurės vakarus atsisuka
ir laukia lėktuvo..
žuvis laikraštį skaito
ir apie kojas svajot nustoja.
dumbluos skęsta pėdos žmogaus.

poetė aprašytą viską,
bet lėktuvas nudūrė saulę.

Mantė Valiūnaitė

Laiky save!

Laikau.

-nekreipsiu dėmesio į antraštes-

-neįsivaikinsiu nuotraukų-

Užlieju iliuzijas ant tikrovės.

Mąstymas iškreipė atvaizdus.

Laiky save.

Tik laikyk, prašau.

Laikysiu. O tu nepaleisk.

Mantė Valiūnaitė

X

galiu atlikinėti veiksmus.
nežinau, ar galiu veikti,
kuriame kambary įrankiai,
kurie pirštai sulaužyti,
mintis ar žodis stumia..
lygčių naktį visi x-ai šypsos.
visi klaustukai myli.
kol pasiimu pieštuką,
atsakymai pavirsta tylą,
ir naujai galvoti reikia,
kitaip veikti liepia,
leidžia..norisi.
galiu sapnuoti, kol nemiegu.

Mantė Valiūnaitė

bespalvis miestas.
didelių namų stogai
dideliems žmonių norams.

bespalvis miškas.
didelių medžių viršūnės
dideliems paukščių sparnams.

moliu aplipusias rankas
bespalvis vanduo atnaujins.
bespalvė oda.

atiduodu garsą.
bespalvės natos.
neišrasta muzikinė linija,
kad išreikštų švelnumą.

nesuderintos medžiagos.
renkuosi liną liūdnamis raštais.

Mantė Valiūnaitė

skrydis virš pienių guolių.
atsitiktinumų nebūtis.
mano svorio beorė galia.
bangos – žiedų šaltinis.
atsiradimų istorijos
nevertinamos.
nepakanka sistemų.
vien tyras šuolis
nuo dabar į kitą dabar.
po sekundės
prarasiu visą savo laiką.
arba atrasiu tave,
stovintį mano viduje.

Mantė Valiūnaitė

kupranugaris ant apmušalų
kvepia senove.
o išties
autobusas su antikvarinėmis sėdynėmis

ir būna taip
metaforos – jau ne metaforos,
o realybė.
realybė – tai metaforos.
pamečiau apibrėžimus.
rašau lyg nerašyčiau.
nežinau, ar sutelkta natūraliai.
o jūs žinot,
jūs visad viską pastebit ir suprantat.
užtikrintai tyrinėjat .

na, o pabaiga:
kupranugaris išėjo su viena kupra.

Mantė Valiūnaitė

vien išgalvoti vardai
ir noras, kad vaidentųsi tai..
tau jau taip skaudu būtų,
o aš vis skaidau viską.
verktų ašaros per nugarą,
jei išties leisčiau sau atitirpt.
o ką daryt, jei šąlu,
jei žiema

žinau, nustot gilintis.

žinau, aš žinau, nebūti gamta.

tai gal trenk man?

vien taip. .

Mantė Valiūnaitė

suradę kvapą..
įkvepiame oro.

išsigrynina viskas labai greitai:
pirštai nepriima, ir įsivyrauja tylą.

plytomis užsidangstę akis
grįžtam namo ir dingstam...

mane palietė.